

overveiet, hvad der fra et rent finantsfielt Standpunkt vilde være forsvareligt at bevilge, og det have vi foreslaaet, bevilget, og hvad der fra det samme Standpunkt maa anses for økonomisk og finantsfielt rigtigt at negte, det foreslaa vi det høie Thing at negte. Vort Standpunkt er altsaa ved denne Behandling af Finantsloven med Hensyn til samtlige de Vædringsforslag, der foreligge, ikke et storpolitisk, men et rent finantsfielt Standpunkt, og det er fra det Synspunkt, jeg maa bede det høie Thing betragte de Vædringer, vi have bragt i Forslag. Det er en Selvfølge, at Finantslovens hele Karakter derved vil blive omtrent den samme som i Fjor, maaffe noget mere besparende, men i det Væsentlige den samme som i Fjor. De samme finantsfielle Betragtninger, der maatte være afgjørende for Vædringsforslagenes Affattelse i Fjor, bestaa endnu, ikke blot med samme Styrke, men jeg tør nok sige med forøget Vægt, thi imellem i Fjor og i Aar ligge de nye Valg, og dermed falder en stor Del af de Forhaabninger og de Argumenter, der kunde fremføres fra Modstandernes Side mod den Finantslov, vi gav fra os i Fjor; dermed falde i det Væsentlige alle de Argumenter til Jorden, som ere rettede mod Finantslovens stærkt besparende Karakter, byggede paa det Naab, at den nærmeste Fremtid vilde vise et Omflag i Befolkningen mod den saakaldte Wisnepolitik. Ved Iste Behandling af Finantslovsforslaget tillod jeg mig derfor at fremsætte Spørgsmaal til den høie Regjering om, hvilke nye Grunde den maatte have for at fremsætte de samme Forslag igjen, som den nu efter Valgenes Udfald havde, som det maatte synes, meget mindre Udsigt til at faae bevilget. Men den høitærede Regjering fandt ikke Anledning den Gang til at svare. Jeg tillod mig derfor at motivere Nedsættelsen af et Udvalg ogsaa væsentligt med Hensyn til den Mulighed, der kunde derigennem staffles den høie Regjering til at give de Oplysninger, som den overhovedet maatte kunne antages at ønske at fremkomme med for virkelig at begrunde de Forslag, den havde fremsat. Denne Mulighed har været givet Regjeringen i Samraadene, men jeg beklager at maatte sige, at den høitærede Regjering ikke har fremsøgt noget væsentligt Nyt, som kunde begrunde en Forandring af Finantsudvalgets Stilling til Finantsloven fra i Aar til i Fjor. Hvor der virkelig er kommet nye Oplysninger enten i den ene eller den anden Retning, har Udvalget selvfølgelig taget Hensyn dertil, men det er gjenemgaende ikke Tilfældet, at saadanne ere fremkomne. Gjenemgaende har altsaa Ud-

valgets Stilling været væsentlig den samme som i Fjor. Naar jeg nu nærmere skal præcisere dette, saa maa jeg forudstille den Bemærkning, at en rent finantsfiel Betragtning af de foreslaaede Bevillinger fra Regjeringens Side selvfølgelig i sig maa indeholde et politisk Moment, men et politisk Moment er ikke det samme som et storpolitisk Moment. Det er ikke Spørgsmaalet om egentlig konstitutionel Tillid eller Mistillid i den hele Almindelighed, det her kommer an paa; men naar jeg siger storpolitisk Moment saa er det forsaavidt dog en Nødvendighed, at det kommer med og spiller en Rolle i den hele finantsfielle Betragtning, som et Forslag, for at bedømmes finantsfielt rigtigt, nødvendigvis maa bedømmes i Forbindelse med vedkommende Regjeringens Dygtighed, Interesse for og Villie til at fremme den Sag, som Bevillingen skal tjene til at fremme. Hvis jeg maa nævne nogle Exempler, vil jeg f. Ex. tage Bevillingerne til Forsvarsvæsenet først. Dersom vi havde en Regjering, der, jeg vil ikke sige var i Stand til at gennemføre store Foranstaltninger paa Forsvarsvæsenets Omraade, men som dog var i Stand til at tilveiebringe Enighed om Noget, der skal gøres eller ikke gøres, blot nogenstømhøist Enighed om noget ganske Bestemt, saa var der Mening i at give Bevillingen til Realisation af den Plan eller i den Retning, som Regjeringen har eller kan tilveiebringe Enighed om. Jeg forlanger ikke en Gang, at den skal tilveiebringe Enighed, jeg forlanger ikke mere, end at den har en rimelig Udsigt til at gjøre det; saa kan det være forsvareligt at give en betydelig Bevilling i den Retning, som der er Udsigt til at gaa igjennem, men jeg tror ikke, at ærede Medlemmer ville paastaa, at det er finantsfielt forsvareligt at give Bevillinger, store, meget omfattende Bevillinger paa Forsvarsvæsenets Omraade, naar der ikke er den ringeste Udsigt til, jeg vil ikke sige at naae nogetstømhøist bestemt Maal fastslaaet ved Lov, men blot til at naae nogenstømhøist Enighed om nogen Ting. Naar hele dette Spørgsmaal ligger fra fuldstændig brakt, saa fuldstændig kaotisk, som det ligger, tror jeg, at Enhver vil indrømme mig, at Bevillinger til Foranstaltninger paa dette Omraade ere finantsfielt uforsvarelige; de ere nemlig Bevillinger til Foranstaltninger, som der ingen Mening er i, og det, fordi der kun i disse Foranstaltninger er nogen Mening, naar de selv staa i Forbindelse med en bestemt klar Plan, hvori der er nogen Mening. Det er imidlertid utvivlsomt, at vi ingen saadan Plan have. Der findes saaledes paa denne Finantslov to Bevillinger, en Bevilling til en fuldstændig Ombyggelse og Udvidelse af